

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2012, č. j. 44 A 6/2012 - 39, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce J. A. **se p ř i z n á v á** odkladný účinek ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2012, č. j. 44 A 6/2012 – 39. Až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 27. 9. 2011, č. j. KRPS-104026/ČJ-2011-010022, ve spojení s rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 14. 2. 2012, č. j. CPR-11651-2/ČJ-2011-9CPR-V243, takže nelze vykonat správní vyhoštění, které bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 27. 9. 2011, č. j. KRPS-104026/ČJ-2011-010022, bylo žalobci (dále jen „stěžovatel“) uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dva roky. Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), ze dne 14. 2. 2012, č. j. CPR-11651-2/ČJ-2011-9CPR-V243, bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti tomuto rozhodnutí. Stěžovatel podal ke Krajskému soudu v Praze žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 5. 2012, č. j. 44 A 6/2012 - 39.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou spojil se žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Svou žádost odůvodňuje stěžovatel tím, že zatímco samotná žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek, v případě kasační stížnosti může odkladný účinek přiznat pouze Nejvyšší správní soud, přičemž takový postup by naplňoval smysl § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jímž

je umožnit cizinci pobývat na území ČR až do doby, kdy soud rozhodne o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přítomnost stěžovatele na území ČR až do skončení řízení o kasační stížnosti je podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu mnohdy nezbytná i z důvodu naplnění požadavků práva na spravedlivý proces, neboť by jinak stěžovatel nemohl plně uplatňovat svá legitimní práva spojená se soudním řízením ve věci své stížnosti. Stěžovatel dále upozorňuje na to, že správní rozhodnutí napadené jeho žalobou má velmi intenzivní dopady do jeho rodinného a soukromého života. Navíc pokud by soudy tato správní rozhodnutí nakonec zrušily a stěžovatel by již byl mezitím nucen opustit území ČR, šlo by na jeho straně o nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť by musel vynaložit nemalé finanční prostředky jednak na cestovné a jednak na zajištění ubytování ve své zemi původu. Nenahraditelná újma by mu vzešla i z rozdělení jeho rodiny, přičemž ani následné zrušení rozsudku krajského soudu by mu nezajistilo okamžitou možnost návratu zpět k jeho blízkým do ČR, neboť by musel ještě podat žádost o povolení dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny podle § 42b zákona o pobytu cizinců, přičemž pro vydání takového rozhodnutí dává zákon poměrně velmi dlouhé lhůty. Dále stěžovatel zdůrazňuje, že má v ČR vytvořeno zcela komplexní rodinné zázemí, neboť zde žijí všichni jeho nejbližší, tedy manželka, nezletilý syn, rodiče a sourozenci. V Mongolsku naopak nemá již ani bydlení, ani nikoho, ke komu by se mohl vrátit, a vzhledem k rozdílným životním podmínkám v ČR a v Mongolsku nemůže ani očekávat, že by jeho manželka a syn opustili ČR, kde mají platné oprávnění k pobytu, manželka navíc stále zaměstnaná, a vrátili se za ním do Mongolska. Stěžovatelův nucený návrat do Mongolska by tedy pro něj znamenal nenahraditelnou újmu, vzhledem k tomu, že má v ČR veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí, takže následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Naopak přiznání odkladného účinku se nedotkne nabytých práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost včetně návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k vyjádření žalovanému, který se k němu však ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Podle § 107 s. ř. s. platí, že „*kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*“ Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud odkladný účinek přiznává, „*jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“ K tomu je nutno uvést, že v řízení o kasační stížnosti má odkladný účinek povahu mimořádného institutu; kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

Základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je, že by právní následky rozhodnutí mohly pro stěžovatele znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám (srov. § 73 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podrobně rozebral, proč by pro něj okamžité nastoupení účinků rozsudku krajského soudu, tedy vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, znamenala velmi zásadní újmu. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že jím popsany zásah do soukromého a rodinného života, společně s náklady na vycestování do Mongolska, pobyt tam a případný návrat, stejně jako potencionální zásah do jeho práva na spravedlivý proces by vzhledem k jeho specifické situaci představoval opravdu poměrně těžkou újmu. Naopak přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nemělo vyvolat žádnou soudu známou újmu ve vztahu k jiným osobám, neboť skutečnost, že stěžovatel bude

moci pobývat na území ČR i po krátkou dobu řízení před Nejvyšším správním soudem, by se práv a právem chráněných zájmů třetích osob neměla nijak dotknout. Jeho pobyt by neměl být ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Jakkoli totiž zákonnost samotného rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, respektive zákonnost rozsudku krajského soudu v rámci soudního přezkumu tohoto správního rozhodování, bude posouzena teprve v rámci meritorního rozhodování o kasační stížnosti, již nyní jsou Nejvyššímu správnímu soudu ze spisu známy důvody, pro které mu bylo správní vyhoštění uloženo. Těmito důvody bylo to, že stěžovatel pobýval zhruba půl roku na území ČR neoprávněně, přičemž platnost jeho předchozího dlouhodobého pobytu na území ČR byla zrušena z důvodu jeho odsouzení trestním příkazem pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, kterého se dopustil řízením motorového vozidla v době, kdy měl v krvi nejméně 2,17 promile alkoholu. Zvážení toho, zda byly tyto skutečnosti dostatečné pro udělení správního vyhoštění, bude předmětem meritorního posouzení kasační stížnosti, již nyní lze nicméně konstatovat, že nic nenasvědčuje závěru, že by stěžovatelův pobyt po dobu řízení před zdejším soudem představoval například pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost v ČR takové riziko, které by zakládalo rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud po zvážení stěžovatelových argumentů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. jsou naplněny.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu